

ЗА ЗАЧИНЕНИМИ ДВЕРИМА

Цікаво, чим люди займаються ночами, коли на вулицях уже ні душі? Що відбувається за зачиненими дверима щасливих сімей? В квартирах стареньких людей? Чи домівках юних закоханих, які нарешті почали жити разом? Усі ми бачимо лише образи, які нам показують. Оцінюємо зовнішність, приписуючи оточуючим, можливо, непритаманні дійсності, риси характеру.

Що спонукає людей вибирати майбутню професію у медицині чи поліції, де вони, чи не щоденно, бачать бруд, кров, смерть чи, навпаки, рятують життя і спокійно лягають спати? Хто має право судити рішення, які ми приймаємо, коли природою закладено, що виживають сильніші? Чи мають тоді право існувати вбивці? Івалтівники? Маніяки? Природа диктує нам, що зміни у світі, у природі, у соціумі, є невід'ємною частиною еволюції, розмиваючи рамки моралі в одних проявах та малюючи їх чіткішими в інших. Чи це ми так лише виправдовуємо свої дії? Раніше, кажуть, сексу не було, хоча в сім'ях народжувалося по тринадцять дітей, а зараз секс — це всього лиш слово, яке використовують у рекламі, книжках і піснях. Його почали демонструвати відверто з приміткою «не забудь про контрацепцію», утім проституцію, найдавнішу професію, усе ще не легалізували. Принаймні в нашій країні. То що відбувається за вашими зачиненими дверима?

Лея швиденько забігла в хол готелю, прикриваючи голову сумочкою. Сьогоднішня злива аж ніяк не сприяла її зачісці.

— Стільки грошей викинула на довбану укладку і сраний дощ змив її за лічені хвилини, — бурмотала вона собі під ніс, шукаючи в сумочці дзеркальце.

— Вам допомогти? — до Леї підійшов швейцар і спокійно окинув її очима. Він, як належно, був вбраний у ліврею і звертався до дівчини з повагою, хоча на його обличчі майнула гримаса осуду.

— Мені потрібне дзеркало... А ще, номер 350... Це який поверх?

— Велике дзеркало з чудовим освітленням ви можете знайти в дамській кімнаті праворуч від рецепції, проходячи повз ліфт. Щодо номеру, то він розташований на третьому поверсі... Мадемуазель чекають?

— Що? — Лея розгублено крутила головою, намагаючись зорієнтуватися, де саме може привести себе до ладу після дощу, тому прослухала запитання швейцара.

— Вас чекають? — перефразував галантний чоловік.

— Так... Думаю, так. Що ж, я пішла.

Дівчина відвернулася від швейцара і попрямувала в сторону туалетів. Чому вона прийшла до цього дорогошого готелю, було зрозуміло з її вбрання: високі підбори, сітчасті колготи, що вульгарно виділяли її з натовпу гостей готелю, коротенька шкіряна спідниця і рожева коротка шубка. Червона сумочка, якою Лея прикривалась від дощу, була гарною підробкою MichaelKors, чиї сумочки коштували надто дорого для пересічного громадянина.

Праворуч від входу до вбиральні під стіною стояли в ряд три мармурових умивальника, а над ними три величезних дзеркала без натяку на розводи чи плями від води. Ліворуч кілька кабінок з високими, до стелі, дверима.

— Оце я називаю лакшері... — вимовила Лея і підійшла до одного із дзеркал.

— Це ти ще номерів не бачила, — відповів голос із кабінки. Дівчина ледь не підскочила від неочікуваності, та вмить зібралася. З кабінки вийшла ще одна проститутка, на ходу підтягуючи панчохи. Вона оглянула Лею

з ніг до голови і припідняла темно намальовану брову. — Колего.

Лея усміхнулась.

— Помада на зубах.

— Дідько... — Лея кинулась до дзеркала і потерла передні зуби пальцем. Далі вона дістала з сумочки маленький гребінець і почала зачісувати мокрі кінці волосся, але це не давало ніякого результату. Зачіску було безнадійно зіпсовано.

Інша жінка поправила своє декольте, підмалювала довжелезні стрілки і пішла до виходу.

— Там на рецепції є м'ятні цукерки. Візьми про всяк випадок... Це я так... Як бувала, новенькій раджу... — і вона знову оцінювально подивилася на Лею, поправляючи своє довге біле волосся, залаковане в об'ємні локони.

— Я вже рік у бізнесі, — обурилась дівчина, але не грубила, адже вже мала гіркий досвід бійки з проститутками.

— Сімнадцять, — коротко відповіла колега в леопардовій міні.

— Ого, а по вас і не скажеш!

— Знаю, — самовдоволено всміхнулась жінка і вийшла з туалету. Лея ще кілька хвилин покрутилася перед дзеркалом, та зрозумівши, що вже нічого не зробить з мокрим волоссям, змирилася і пішла до ліфтів.

Дівчина натиснула кнопку виклику одразу на двох ліфтах, щоб сісти в той, який швидше приїде. Поруч із нею стояла старша пара. Чоловік роздивлявся Лею, поки його дружина обурливо штовхала його в бік, аби він припинив роздягати дівчину поглядом. Кнопка над дверима одного з ліфтів уже світилася на четвертому поверсі, коли Лея згадала про пораду колеги з туалету.

— Ой, блін, — буркнула вона і побігла до стійки рецепції.

Схопивши там жменю м'ятних цукерок, вона швидко повернула назад, але старша жінка, що стояла в очікуванні ліфту разом з чоловіком, вже гатила по кнопці свого поверху, аби обмежити їх час перебування на одному периметрі з проституткою.

— Зачекайте! — махала Лея сумочкою, але ліфт закрився прямо перед її носом. — От старе стерво... — та, на щастя, у цей момент приїхав інший ліфт.

Підлога коридору на третьому поверсі, як і на інших поверхах готелю, була покритою червоним килимом. Кожен крок по ньому був на стільки м'яким, що високі підбори Леї ніби тонули в ньому, сповільнюючи темп дівчини й ускладнюючи рух. Зупинившись перед дверима номеру 350, вона поглянула на годинник. Десята вечора: не зарано і без запізнень, тому дівчина постукала.

— Хто? — роздався глухий чоловічий голос і важкі кроки попрямували до дверей.

— Аделіна.

Чоловік відчинив двері і, як і всі раніше, подивився на дівчину знизу догори.

— Аделіна... Проходь.

Лея пройшла всередину двокімнатного номера і, поки хазяїн допомагав їй зняти верхній одяг, озирнулася. Посередині кімнати стояли два шкіряних крісла, а між ними журнальний столик з пляшкою червоного Chianti. Вона відвела погляд від пляшки — не любить червоне. Ліворуч під стіною стояв міні-бар, над ним — телевізор. Під вікном навпроти входу був невеличкий шкіряний диван темно-коричневого кольору.

— Бачу, я тебе не вразив, — заговорив господар.

— Прошу?

— Вино. Ти відвела погляд від пляшки, — чоловік підійшов до серванту в лівому куті кімнати і дістав звідти три келихи для червоного. Лея ж продовжила